

СИМВОЛ НА ВЯРАТА

БЮЛЕТИН НА ЦЕНТЪРА ЗА РЕЛИГИОЗНИ ИЗСЛЕДВАНИЯ И КОНСУЛТАЦИИ
„СВ. СВ. КИРИЛ И МЕТОДИЙ“ ПРИ СТОЛИЧЕН ХРАМ „СВ. СВ. КИРИЛ И МЕТОДИЙ“
ОФИЦИАЛЕН УЕБСАЙТ: www.symvol.org
Брой 22, 27 март 2016 година

Скъпи в Господа Исуса Христа и посветени Нему православни духовници, монашестваци, братя и сестри, уважаеми читатели, търсещи Истината, Мартенският ни брой 2016 е посветен на новоканонизирания и прославен през миналия месец св. Серафим Софийски Чудотворец, както и на неговия духовен завет. Затова в настоящото издание на „Символ на вярата“ ви предлагаме:

→ Кратък анализ на еретическата същност на *икуменизма* - движението за обединение на всички християни. Примери за това, че икуменизмът е всеерес, т.е. включва в себе си десетки ереси и сам по себе си представлява върховно проявление на остъплението от Христа и от истинското Му учение.

→ Избрани части от доклада на св. Серафим (Соболев), Богучарски архиепископ и Софийски Чудотворец: „ТРЯБВА ЛИ РУСКАТА ПРАВОСЛАВНА ЦЪРКВА ДА УЧАСТВУВА В ИКУМЕНИЧЕСКОТО ДВИЖЕНИЕ?“

→ Информация за храм „Св. св. Кирил и Методий“ и неговите текущи дейности.

ВСЕЕРЕСТА НА ИКУМЕНИЗМА

В нашето съвремие, в което се правят опити да ни се внуши, че има много религии и християнски вероизповедания, чрез които също можем да се спасим, ние не бива да се чуждеем, нито да охладняваме към светото Православие. Понеже имаме добре изпитан през вековете съборен и приемствен критерий как да вярваме: *“Пророците каквото видяха, апостолите каквото научиха, Църквата каквото прие, учителите каквото в догмати изповядаха, вселената в каквото се увери... това мислим, това говорим, това проповядваме... Тази е вярата на апостолите, тази е вярата на отците, тази е вярата на православните, тази е вярата, утвърдила вселената.”* (Из: Синодално послание на VII Вселенски събор) Нищо повече и нищо по-малко от тази света православна вяра не може да ни спаси. Защото, ако е в повече – то не е вдъхновено от Бога, а някой от себе си го е измислил и добавил. А ако е по-малко – значи дяволът и лукави човеци умаляват и ограбват вярата и водят към погибел онези, които се доверяват на тях, вместо на Христовата Църква.

Всееретическата същност на *икуменизма* – движението за обединение на всички християни

Църквата Христова не е от света, но е основана от Светата Троица, за да служи в света: да го проникне с Христовата истина, да го освети и да го приведе отново към Бога. В този смисъл Църквата съжителства с всички явления в различните епохи на човешката история, включително и с плурализма на мнения, който е един от характерните белези на времето, в което ние живеем. Този плурализъм, обаче, не е присъщ на православната вяра и догматика, тъй както и разномислието не е свойствено на Бога, “у

Когато няма изменение, нито сянка от промяна” (Иак. 1:17). В Православието религиозната вяра в Бога има твърди устои, неизменни принципи и вечни, боговдъхновени истини. Затова не е нормално в Църквата да има коренно различни схващания по основни въпроси на вярата, например: „Кой е Троичният Бог?“, „Кой е Исус Христос“, „Какво е Църквата Христова?“, „Има ли възкресение на мъртви?“, „Трябва ли да почитаме Пресвета Богородица, ангелите и православните светии, Кръста, иконите, св.

мощи?” и пр. В Православието „един е Господ, една е вярата” (Еф. 4:5), пише убедено св. апостол Павел.

Точно обратното е при ересите / сектите. Там вирият чужди на неизменната православна вяра „истини”, а даже може да съществуват противоречиви вероучителни положения в една и съща ерес/секта. Върховен изразител на поощряваното разномислие е **икуменизмът** – най-луксът ерес на нашето време, която се опитва да преобърне цялостната ни представа за Евангелието, за Църквата, за Истината-Христос. И като ни отчужди от Православието или препречи пътя към Православието за мнозина, които все още не са в него, да изгради „ново християнство” с „нови авторитети” и „нова стратегия”. Но ние твърдо заявяваме:

ИКУМЕНИЗМЪТ Е ВСЕЕРЕС. Защото проповядва не едната Истина, а много „лъжеистини”.

ИКУМЕНИЗМЪТ Е ВСЕЕРЕС. Защото цели: съществуващите християнски „църкви” да се съединят в едно общо християнско движение. Така икуменизмът отрича, че Православната Църква - истинската Христова невеста - е единствената носителка на благодатта, единственият кораб на спасението за човешкия род.

ИКУМЕНИЗМЪТ Е ВСЕЕРЕС. Защото не признава заблуждаващите се да се откажат от своите заблуди и да се върнат към чистотата на православната вяра. Така това лъжеучение води хората към духовна смърт и вечно осъждане, тъй като съзнателно скрива от тях факта, че съществува автентичното християнство – Православието.

ИКУМЕНИЗМЪТ Е ВСЕЕРЕС. Защото внушава, че многото разнородни и противни едно на друго учения

и практики на различните християнски вероизповедания и дори на различни религии (будизъм, индуизъм, юдаизъм, ислям, и пр.) могат да се съвместяват в една обща икуменическа идеология и политика, в която различията „не са фатални”, а водещо трябва да бъде това, което ни обединява (според изказа на римокатолическия папа Йоан XXIII). Но, когато става дума за вярното славене на Бога и за спасението на човешката душа, нима различията във вярата не натежават повече от „общите морални ценности”, от заявяваните популистски земни цели като „всеобщ мир”, „социална справедливост” и др.? Неслучайно Господ Исус Христос казва: „Моето царство не е от тоя свят” (Йоан 18:36).

Правилното славене на Бога е съществено за всички нас, тъй като не теоретичното богословие, богословската „дипломация”, културната активност или социалната ангажираност са средствата за вечното спасение на нашите души, а верността ни към Бога, смиренното, честната любов и животът ни в Неговия Дух и в Неговата вечна истина, в Него Самия, Който е абсолютната Истина. Не може да ни спаси животът в някаква наша частна, изменчива, нагаждаща се или синкретична „истина”.

Слава Богу, от 1998 г. Българската православна църква не е член на ръководната икуменическа организация „Световен съвет на църквите” (ССЦ) с централа в Женева, Швейцария.

World Council of Churches

След много десетилетия участие в него БПЦ разбра, че дейността на ССЦ е духовно безплодна и дори вредна. За жалост редица Поместни православни църкви все още са членове на ССЦ. С какви общности те общуват и провеждат общи инициативи, дори общи богослужения, можете да видите в официалния сайт на ССЦ:

<https://www.oikoumene.org/en/member-churches>

Тук ще приведем само някои от имената на 345-те „християнски църкви”, които членуват в ССЦ. Анализът ни показва, че почти 90 % от тях са протестантски секти, повечето от които са отявлени противници на Православието и проповядват най-различни учения. Освен това, на много от своите молитвени събрания те наричат Православната Църква „фалшива”, „остаряла”, „идолопоклонска”, дори „сатанинска”. Други „църкви” са т.нар. дохалкидонски монофизитски общности, които са отпаднали от Православието през 5 в. и до ден днешен не са се отказали от ересите си, и др. Привеждаме някои имена на секти така, както са посочени в оригиналния списък на ССЦ:

African Church of the Holy Spirit - харизматична протестантска общност.

African Israel Nineveh Church - харизматична протестантска петдесатна общност в Кения. При зараждането си практикува полигамия. Не използва вода при кръщаването. Кръщават се възрастни, но не и деца.

African Methodist Episcopal Church - всички методисти отхвърлят Причастието с вино. Използват гроздов сок.

African Methodist Episcopal Zion Church – протестантска методистка общност със силен интерес към социални инициативи и прояви. Занимава се с финансово-осигурителна дейност.

American Baptist Churches in the USA - всички баптисти отричат древната православна църковна практика да се кръщават малки деца.

Anglican Church of Australia - върховен глава на англиканите е английската кралска особа (днес - английската кралица)???! Кралят или кралицата, т.е. светски лица, стоят по авторитет над Кентърбърийския архиепископ, както се нарича духовният глава на англиканите...??!

Armenian Apostolic Church (Holy See of Cilicia) – арменско неправославно вероизповедание, непризнато от водещата арменска общност, посочена по-долу.

Armenian Apostolic Church (Mother See of Holy Etchmiadzin) – с представителство и в България.

Church of Jesus Christ on Earth by His Special Envoy Simon Kimbangu – лъжемесиянска секта на целителя Саймън Кимбангу от Демократична република Конго.

Orthodox Autocephalous Church of Albania – Православна Автокефална Църква на Албания. Orthodox Church in America – Православна Църква в Америка.

Orthodox Church in Japan – Православна Църква в Япония.

Orthodox Church in the Czech Lands and Slovakia – Православна Църква на Чешките земи и Словакия.

Romanian Orthodox Church – Румънска Православна Църква.

Russian Orthodox Church (Moscow Patriarchate) – Руска Православна Църква (Московска Патриаршия) – св. Серафим Софийски Чудотворец се е борил за неучастие на РПЦ в икуменическото движение.

Union of Welsh Independents – Съюз на Уелските Независими – организация на повече от 400 независими уелски „църкви“, обединени от силни проуелски настроения, говорещи предимно на уелски език. Всяка от „църквите“ изповядва християнство според личните си предпочитания, нямат точни догматически и канонически рамки. Радикални позиции по духовни, морални и социални въпроси.

Това са само част от членовете на икуменическия „Световен съвет на църквите“, но от тези примери става ясно колко е пъстър членският му състав и колко е далеч тази организация от здравата и неизменна основа на светата православна вяра, за която Господ Иисус Христос казва: „на тоя камък ще съградя църквата Си, и портите адови няма да ѝ надделее“ (Мат. 16:18). Той говори за една Църква, а не за много „църкви“. Господ говори и за единство и твърдост във вярата, каквото в ССЦ нито има, нито може да бъде постигнато.

Римокатолиците също участват активно в дейността на икуменизма. Ватикана е не само религиозна организация, но и държава със съответната финансова институция (Ватиканската банка, която се нарича Istituto per le Opere di Religione - IOR, т.е. Институт за религиозните дела). „Църквата“-държава Ватикана има и съответното разузнаване – йезуитския орден. Римокатолическият папа е считан за непогрешим и за глава на римокатолическата „църква“ с претенция да е пръв по място сред останалите християнски предстоятели по целия свят. Докато в Православието единствен Глава на Църквата е Господ Иисус Христос, а предстоятелите на Поместните православни църкви са равни по епископското си достойнство. Римокатолицизмът има над 33 лъжливи еретически нововъдения в учението си и в практическия си живот, от които не се отказва вече над 1200 години. Разбираемо е тогава защо не може между Православната Църква и римокатолицизма, официално отпаднал от нея през 1054 г., да има отношения като между „църкви-сестри“. По този въпрос твърдо и правдиво се изказват много православни св. отци.

СВ. МАРК ЕФЕСКИ (†1457):

„Ние отхвърлихме от себе си латиняните не по някаква друга причина, а поради тази, че те са еретици. Затова е а б с о л ю т н о неправилно да се обединяваме с тях.“

„Латиняните са не само расколници, но и еретици. Нашата Църква е мълчала относно това, защото тяхното племе е много по-голямо и по-силно от нашето.“

„Ако те (латиняните) напълно са се отклонили, и то по отношение на богословието за Светия Дух, хулата по отношение на Когото е най-голямата от всички опасности, то е ясно, че те са еретици, и ние ги отсичаме като еретици“. „И така, братя, бягайте от латинските новаторства и от техните вносители и вкоренители, и, свързани един с друг чрез любов, съберете се в единствения наш Глава – Христос“.

[Цит. по: Архимандрит Амвросий (Погодин). *Святой Марк Ефесский и Флорентийская Уния*. М., 1994, с. 333, 355]

СВ. ИГНАТИЙ БРЯНЧАНИНОВ (†1867):

„Папизъм – така се нарича ереста, обхванала Запада, от която са произлезли, като клони от ствол, различните протестантски учения. Папизмът присвоява на папата свойства на Христа и така отхвърля Христа. ... Папата е идол за папистите; той е тяхното божество. Заради това ужасно заблуждение благодатта Божия е отстъпила от папистите ... В това състояние на омрачение те са изкривили някои догмати и тайнства, а божествената Литургия са лишили от нейното съществено значение, изхвърляйки от нея призоваването на Светия Дух и благославянето на предложените хляб и вино, при което те се пресъществяват в Тяло и Кръв Христови...“

В това състояние на омрачение те са изкривили някои догмати и тайнства, а божествената Литургия са лишили от нейното съществено значение, изхвърляйки от нея призоваването на Светия Дух и благославянето на предложените хляб и вино, при което те се пресъществяват в Тяло и Кръв Христови...

[Цит. по: «Православное чтение», 1992. № 5–6, с. 5]

ПРЕП. АМВРОСИЙ ОПТИНСКИ (†1891):

„Православната Източна Църква от апостолските времена и досега съблюдава неизменни и неповредени от нововъведения както Евангелското и Апостолското учение, така и преданието на светите отци и постановленията на Вселенските събори... Докато Римската църква отдавна се е отклонила в ерес...”

[Собрание писем блаженных памяти Оптинского старца иеросхимонаха Амвросия к мирским особам. Ч. 1. Сергиев Посад, 1913, с. 231, 232]

СВ. ТЕОФАН ЗАТВОРНИК (†1894):

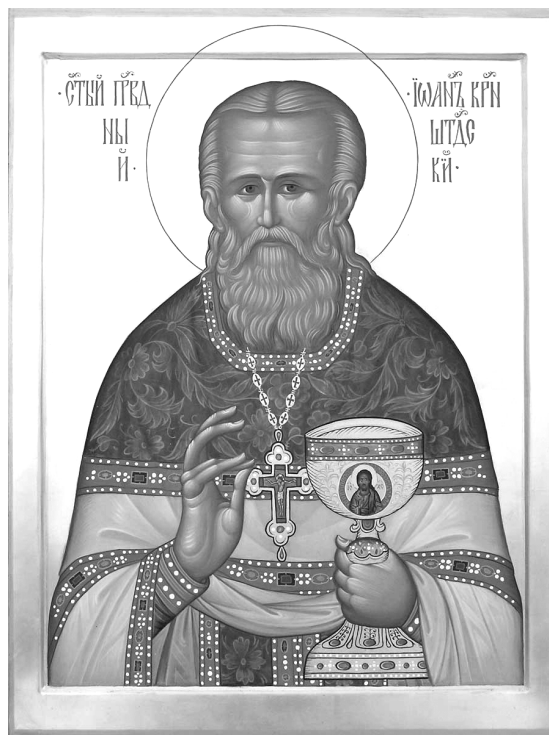
„Имало е една Църква на земята с една вяра. Но дошло изкушение – папата със своите си се увлякъл от своемъдрие и отпаднал от едната Църква и вяра.”

[Письма к разным лицам о разных предметах веры и жизни. М., 189, с., 45]

СВ. ПРАВЕДЕН ЙОАН КРОНЩАДСКИ (†1908):

„Верни са думите на нашия Спасител Иисус Христос: който не е с Мене, той е против Мене (Мат. 12:30). Католиците, лутераните и реформатите са отпаднали от Църквата Христова... те явно вървят против Христа и Неговата Църква... не уважават постите, изопачават спасителните догмати на вярата. Те не са с нас, против нас са и против Христа.”

[Живой колос с духовной нивы, с. 32–33]

Състоялите се в Москва на 3 февруари 2016 г. и в София на 26 февруари 2016 г. канонизация и прославяне на св. Серафим Софийски Чудотворец имат знаково значение за РПЦ и БПЦ, тъй като този Божи светител много точно е посочил недостатъците на икуменизма и правилното отношение, което ние, православните, трябва да проявяваме към останалия християнски свят. Думите на св. Серафим Соболев са актуални и днес, а именно, че отношението ни към неправославните християни трябва да бъде изпълнено с действена, а не със сантиментална любов. Ако действително ги обичаме като наши ближни, любовта ни трябва да върви заедно с истината и честно да им засвидетелстваме, че спасението е в Православната Църква, а не в ересите и сектите и съвсем не е в гибелната съвременна всеерес на икуменизма. Който се приобщи към Православието, открива, че животът му става действително духовен и чрез освещение в църковните богослужения и благодатни тайнства придобива сила за истински духовен подвиг в Христа. Тогава ставаме близки на Бога и на Неговите светии!

ПРАВОСЛАВЕН КАТЕХИЗИС

ГЛАСЪТ НА ОТЦИТЕ НА ЦЪРКВАТА

СВ. СЕРАФИМ (СОБОЛЕВ) АРХИЕПИСКОП БОГУЧАРСКИ И СОФИЙСКИ ЧУДОТВОРЕЦ

Подбрани откъси от доклада на св. Серафим (Соболев), изнесен на Московското Всеправославно съвещание през 1948 г.

В последно време Руската Църква е подложена на силен натиск от страна на икуменистите, за да бъде накарана да участва в икуменическото движение.

На 22 август т. г. (1948 - бел. ред.) икуменистите свикват в Амстердам "Общоцърковна конференция", както те се изразяват. Според съобщение в "Църковен вестник", издание на Българския Синод, в тази "Общоцърковна конференция" ще участвуват 136 т. нар. "християнски църкви" и представители на източните гръцки църкви. Несъмнено, на това икуменическо събрание ще присъствуват и представители на руски църковни организации от чужбина.

Икуменистите са поканили и Руската Църква да вземе участие в работата на Амстердамската конференция. Православната Църква в Русия досега не се е присъединявала към икуменическото движение. Желателно е и в бъдеще тя да няма нищо общо с това движение поради следните съображения.

Руската Православна Църква е канена да участвува в икуменическата конференция като една измежду множеството църковни организации, всяка от които икуменистите назовават "църква". Но ние, православните християни, изповядваме, че Църква, основана от Самия Бог за наше спасение, може да бъде наричана в строгия смисъл на думата единствено общност от истинно-вярващи християни. А да бъде наричано "църква" всяко еретическо общество, означава отсъствие на правилно разбиране за Църквата и потъпкване на нашата вяра в догмата за Църквата, изложен в

деветия член на Символа на вярата. Очевидно икуменистите, изтъквайки огромната численост на т. нар. християнски църкви, влизащи в състава на икуменическото движение, придават на това количество положително значение. Но когато лъжата се проявява не в една, а в много свои разновидности, тя не се превръща в истина, а напротив - в още по-голяма степен изопачава и отрича истината.

Впрочем, същността е там, че икуменистите, за съжаление и тези от православна среда, нямат правилно разбиране за Църквата. Те смятат, че към Църквата принадлежат всички, които са кръстени в Христа, и по този начин приравняват православните с еретиците, считайки и едните, и другите за тяло Христово. /.../

Подобни по своята същност мисли изказва също и твърде авторитетният в очите на икуменистите професор от Софийския Богословски факултет протопрезв. Стефан Цанков. В статията си, озаглавена "Актуални проблеми и задачи на православното богословие и

Православната Църква", той пише: "Проблемата за единството на Църквата е станала една твърде сложна проблема и тя не може да се разглежда по... схоластически и самоудовлетворителен начин... Вече действителното отношение на Православната Църква от по-ново време към редица инославни църкви (признаване тяхното кръщение, на йерархията у някои от тях и пр.) и признаването от страна на Православната Църква на недъзи и несъвършенства в редовете на собствените ѝ членове, показва, че е неправилна мисълта, че към мистическото Тяло на Христа

(Църквата) принадлежат само православните християни и че зад видимата поделеност не е налично невидимото мистическо единство в Църквата Христова.” /.../

Тази икуменическа позиция съвършено се различава от православния възглед, който под една църква винаги е разбирал единствено истинно-вярващите православни хора. Нашата Църква никога не е считала, че еретиците влизат в нейния състав, в състава на тялото Христово. И как изобщо е възможно тази икуменическа позиция да се счита за православна, след като Вселенските събори винаги са предавали еретиците на анатема, което ще рече - на отлъчване от Църквата! Очевидно в своето учение за Църквата икуменистите не признават над себе си авторитета на Вселенските събори. Но това е равностойно изобщо на отричане авторитета на цялата Православна Църква и признаване на собствения разум за единствен критерий за истина, при отхвърляне на православната вяра в Църквата.

Такъв рационализъм и такова неверие в истинската Христова Църква икуменистите влагат и в тълкуването си на нейното наименование *съборна*. Съгласно с учението на светите отци ние наричаме Църквата *съборна, католична или вселенска*, защото “тя не се ограничава в рамките на някакво място, време или народност, но включва в себе си истинно-вярващите от всички места, всички времена и всички народи”. Икуменистите пък, под това наименование на Църквата разбират не само истинно-вярващите православни християни, но и всички еретици.

Също такова заблуждение те показват и по отношение на наименованието на Църквата *апостолска*. Колкото и да е странно, икуменистите причисляват към апостолската църква и такива “християнски църкви”, които изобщо нямат апостолски произход, т.е. апостолско приемство. Те считат, че всички еретически вероизповедания принадлежат към апостолската Църква, независимо от това, че великият апостол Павел отделя от Православната Църква всички еретици и ги предава на анатема с думите: „Ако дори ние, или Ангел от небето ви благовестеше нещо по-друго от това, що ние ви благовестихме, анатема да бъде” (Гал. 1:8).

Но най-тежко православните икуменисти грешат против деветия член от Символа на вярата по отношение на наименованието на Църквата *свята*, включвайки в състава на тази свята Църква еретиците. Църквата се нарича свята, защото тя раздава на вярващите благодатта на Светия Дух чрез тайнството Миропомазване, извършвано над тях при светото Кръщение.

Тази възраждаща, освещаваща и спасяваща благодат е най-скъпото и най-висше благо за нас, защото нейното даруване на вярващите е било целта, заради която Господ Иисус Христос е дошъл в света и е претърпял кръстни страдания и смърт. *Огън дойдох да тура на земята* - казва Той, - *и колко бих желал да беше вече пламнал!* (Лука 12:49) Според тълкуването на тези Христови слова, дадено от св. Антоний Велики и св. Макарий Египетски, под *огън* тук се разбира възраждащата благодат на Светия Дух, която се излива над нас чрез тайнството Миропомазване при извършване над нас на тайнството

Кръщение. Поради това тя се нарича кръщенска. Като паралелни по смисъл на тези Божествени думи, могат да се посочат и други слова, изречени от Христа: *За вас е по-добре Аз да си замина* (т. е. да отида на кръст и смърт); *защото ако не замина, Утешителят няма да дойде при вас; ако ли замина, ще ви Го пратя* (Иоан. 16:7). Ето защо св. Симеон Нови Богослов казва:

“Тъкмо това е било цел и завършек на цялото Христово домостроителство- вярващите да приемат Светия Дух... и Той да стане като душа на нашата душа..., та от действието на Светия Дух ние да се освещаваме, да се обновяваме и да се преобразяваме в ума си, в съвестта си и във всичките си чувства.”

Този велик свети отец на Църквата, съгласно с учението за царството Божие, разкрито ни от Господа Иисуса Христа и от ап. Павел (виж Иоан. 3:5; Мат. 13:33, 44-46; Лука 19:12-27; Деян. 1:3-8; Рим. 14:17), дори учи ведно със светите отци Антоний Велики, Макарий Египетски и Ефрем Сирий, че царството Божие, което Господ ни повелява да търсим преди всичко друго (Мат. 6:33), е именно възраждащата благодат на Светия Дух, като извор на нашия свят живот.

Но това най-скъпо за нас благо - тази възраждаща благодат на Светия Дух с нейната святост, не съществува и не може да съществува у протестантите, защото те нямат тайнството Миропомазване. При кръщението, както свидетелствува “Православното изповядване на вярата”, ние само се очиставаме от греховете, умираме за греховния живот и се възраждаме за нов и свят живот. Но такъв живот е възможен само при помощта на благодатта, която получаваме в тайнството Миропомазване. В това тайнство ни се преподава Светият Дух с всички Негови дарове, които ни помагат да възрастваме и да укрепваме в духовен, свят живот.

Този благодатен, свят живот е невъзможен също и за онези инославни християни, които, макар и да имат тайнството Миропомазване, но вследствие отпадането им от Православната Църква поради ерес, благодатта у тях е недействена и неспасителна.

Оттук става ясно, че православните икуменисти съвсем не са прави, когато включват в светата Църква всички еретици и заявяват, по думите на един от своите икуменически водачи, че инославните и в лицето на отделни личности, и в лицето на цели групи (на инославни църкви), подобно на отделни грешни членове на Православната Църква, “ще станат святи чрез благодатта Божия и чрез любовта на общението”.

Тук православните икуменисти приравняват отделни грешни и немощни хора - членове на Православната Църква, с инославните християни и с техните “църкви”, като смятат, че и едните, и другите “ще станат святи чрез благодатта Божия и чрез любовта на общението”.

Но между едните и другите съществува огромна разлика. Членове на Православната Църква, макар и грешници, колкото и да са големи техните грехове, винаги могат чрез тайнството Покаяние и при помощта на действителната и спасителна благодат да станат святи, да достигнат истинска и съвършена благодатна святост. Но такава святост никога не могат да достигнат еретиците - нито отделни техни членове, нито цели техни групи и организации, защото у тях не действа благодатта, преподавана в тайнствата

Миропомазване и Покаяние. Еретиците могат да станат святи само след покаяние, т.е. след като се отрекат от своята ерес и се възсоединят с Православната Църква. Само при това условие инославните християни могат да се бъдат включени в състава на светата Христова Църква.

Но каква е тази “благодат Божия”, с помощта на която, според цитираните вече думи на православни икуменисти, инославните християни стават святи? Според учението на светите отци на Църквата, благодатта на Светия Дух се проявява по два начина: или като благодат на общия, външен промисъл, изпреварващ и подготвящ хората за приемане на истинната вяра, или като благодат вътрешна, възраждаща, спасяваща и действаща единствено в Православната Църква. Несъмнено, в цитираните по-горе думи православните икуменисти нямат предвид благодатта на външния промисъл, защото, макар тя и да действа в живота на инославните християни, и дори в живота на езичниците, не ги прави святи. Следователно тук икуменистите говорят за вътрешната, възраждащата благодат. Но такава благодат инославните християни или съвсем нямат, или пък поради ереста им тя не може да разкрие в тях спасителното си действие и да ги направи святи. Затова по отношение на инославните християни православните икуменисти изобщо не би следвало да говорят нито за благодат, нито за святост.

Освен това, нима може “любовта на общението” да направи святи инославните християни и изобщо грешниците? Ако тук се има предвид самото любвеобилно общуване с еретици от страна на православни християни, и при това на такива, които имат истинни, а не изопачени понятия за Православие, то от това общение на православните с еретиците у последните, стига те да не са фанатични в ереста си, ще остане само един приятен спомен и нищо повече. А за да станат святи еретиците, те трябва не само да се възсоединят с Православната Църква и да приемат нейната спасителна благодат, но и да тръгнат по пътя на истинския християнски живот, по пътя на безкомпромисната борба със страстите и с греха, чрез неотклонно изпълняване на Божиите заповеди, да тръгнат по тесния, скръбен и трънлив път. Само при тези условия инославните християни със съдействието на Божията благодат могат да станат святи.

Затова изказването на православните икуменисти относно възможността еретиците да станат святи трябва да бъде считано за напълно необосновано и за голямо заблуждение.

Но тълкованието, което православните икуменисти дават относно наименованието на Църквата свята, както и относно другите ѝ наименования, е не само едно обикновено заблуждение. По своята същност то представлява отхвърляне на нашата православна вяра в Църквата. Последната изисква от нас да вярваме в нея като в една, свята, съборна и апостолска Църква, така, че всички тези свойства да отнасяме единствено и изключително към нашата Православна Църква. Православните икуменисти обаче не искат да ѝ окажат такова послушание. Поради това те до неузнаваемост изопачават деветия член от Символа на вярата. В резултат се получава някакво неестествено смесване на истината с лъжата, на Православие с ересите;

което довежда православните икуменисти до пълно изопачаване на истинното понятие за Църквата, и то до такава степен, че те, бидейки членове на Православната Църква, в същото време членуват и в икуменическата “църква”, или по-точно казано, в някаква световна еретическа общност, обхващаща безброй ереси. А би трябвало те винаги да помнят Христовите думи: *Ако и Църквата не послуша, нека ти бъде като езичник и митар* (Мат. 18:17). /.../

Освен това, догматическите постановления на Вселенските събори, съдържащи анатема срещу еретиците, са били обявявани въз основа на апостолските слова: *Угодно бе на Светаго Духа и нам* (Деян. 15:28). Следователно постановленията против еретиците са произлизали не само от светите отци на Вселенските събори, но и от Самия Дух Светий. Знаменателни в случая са думите на Христа, казани по време на Неговото явяване на учениците след възкресението Му: *Приемете Духа Светаго. На които простите грехове, тям ще се простят; на които задържите, ще се задържат* (Иоан 20:22-23).

Ясно е, че анатемите, произнесени от Вселенските събори въз основа на Христовите слова, са били налагани на еретиците едновременно и от Светия Дух, и от Църквата. Възможно ли е тогава тези догматически разделения да не достигат и до Светия Дух, след като са произлезли от Него?

Но това не е всичко. От думите на Христа: *Каквото свържете на земята, ще бъде свързано на небето* (Мат. 18:18) става ясно, че анатемите срещу еретиците, т.е. тяхното отлъчване от Църквата, преминават и в бъдещия живот и че всички еретици след смъртта си отиват в адските мъки. /.../

Православните икуменисти не само че не проявяват послушание към Православната Църква, но дори открито я обвиняват в греха на разделението. Наистина, те приписват този грях както на Православната Църква, така и на инославните църкви.

Но не Православната Църква, а еретиците са създавали ересите. Православната Църква до мъченическа кръв е защитавала от еретиците чистотата на православната вяра. И ако не беше тази нейна борба, то православната истина, чрез смесването с еретическата лъжа, би престанала да съществува, а заедно с това би изчезнала от лицето на земята и самата Православна Църква. Следователно трябва не да обвиняваме Църквата, че не се е смесвала с еретиците и се е ограждала от тях, но да я облажаваме за мъченическите подвизи на разделението, което се е налагало поради надигането на еретиците срещу нея, срещу нейните богооткровени и светоотечески истини и дори срещу Самия Бог.

Това обвинение обаче показва в какъв тежък грях на дръзко самомнение и гордост са паднали православните икуменисти, присвоявайки си правото да бъдат съдии на Православната Църква. По всичко се вижда, че вече е настъпил моментът, когато Православната Църква не бива повече да мълчи. Тя трябва да им покаже цялата тяхна неправота, както по отношение на Православие, така и по отношение на инославие, и да ги предпази, посочвайки им по какъв опасен и гибелен път са тръгнали те. Този път ги тласка към непослушание и дори към открито обвинение срещу своята Майка - Църквата. /.../

ХРАМ „СВ. СВ. КИРИЛ И МЕТОДИЙ“
1202 София, ул. „Г. Вашингтон“ 47
Тел. 02 /983 14 85
Официален уебсайт: www.symvol.org

Храмово духовенство:

Негово Високоблагоевейнство иконом Александър В. Георгиев – предстоятел на храма и председател на църковното настоятелство

Негово Благоговейнство свещ. Силиян Табаков

Негово Благоговейнство свещ. Методий Корчев

ДАРЕНИЯ
за храм „Св. св. Кирил и Методий“
Банкова сметка:
IBAN BG07UNCR70001520521504

При нашия храм работи
ЦЕНТЪР ЗА РЕЛИГИОЗНИ ИЗСЛЕДВАНИЯ И КОНСУЛТАЦИИ
„СВ. СВ. КИРИЛ И МЕТОДИЙ“
1202 София, ул. „Г. Вашингтон“ 47,
Енорийски център - ет. 3
Тел. 02 /983 14 85, в. 215

Е-мейл: crsc_st_cyril_st_methodious@abv.bg
Директор: д-р Десислава Панайотова
Моб. тел.: 0878 44 54 57 или ++359 878 44 54 57 /от чужбина/

ЦРИК „Св. св. Кирил и Методий“ предлага :

1. Безплатни консултации за граждани, засегнати от негативно сектантско влияние.
2. Безплатни консултации за граждани с въпроси в областта на история на религиите.
3. Безплатни консултации за граждани, желаещи да задълбочат познанията си в областта на Православната християнска вяра.
4. Безплатни консултации за медии, организации и държавни институции.
5. Открити мисионерски лекции за видовете, същността и влиянието на сектите, както и за православното отношение към тях – всеки първи четвъртък в месеца, от 18.00 ч. или 18,30 ч. в Енорийската зала. Изнесени мисионерски лекции в страната и чужбина.
6. Организиране и провеждане на квалификационни семинари и научни конференции.
7. Курсове по Православие за възрастни (начинаещи и напреднали групи) – всяка събота, м. ноември – м. май.

О Т К Р И Т А Б Е С Е Д А :

“ЙОГА – ПЪТ КЪМ МРАКА”

Лектор: г-н *Дарин Алексиев*

– православен богослов и преподавател по Догматика в Пловдивската духовна академия „Св. св. Кирил и Методий“ и в Софийската духовна семинария „Св. Иван Рилски“,
Беседата ще се проведе в Лекционната зала на Енорийския център при храм „Св. св. Кирил и Методий“, ет. 1
7 април (четвъртък) 2016 г. - 18,00 ч.

ВХОД СВОБОДЕН

За храм “Св. св. Кирил и Методий” настоящия брой на бюлетина „Символ на вярата“ подготвиха:
Д-р Десислава Панайотова – гл. редактор на „Символ на вярата“ и директор на ЦРИК „Св. св. Кирил и Методий“; превод от руски език
Красимир Георгиев - предпечатна подготовка, Издателски център „Св. св. Кирил и Методий“